

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie II./2017
Senát II

Nález:

spisová značka	II. ÚS 53/2016
populárny názov	Určenie zákonného sudcu a status utečenca
sudca spravodajca	Ludmila Gajdošíková
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	13.10.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 23 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 5 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Ústavný súd dospel k záveru, že postup krajského súdu, pri ktorom analogicky aplikoval pravidlá rozvrhu práce krajského súdu, ktoré určujú spôsob obsadenia krajského súdu v prípadoch opätovného predkladania trestných vecí na rozhodnutie, o ktorých už predtým rozhodol určitý senát (vrátane rozhodovania o väzbách), predstavuje v okolnostiach danej veci ústavne akceptovateľný spôsob predvídateľného určenia zákonného sudcu podľa rozvrhu práce. Ústavný súd konštatoval, že predmetné pravidlo aplikované na obsadenie krajského súdu, ktoré preklenulo absenciu explicitného riešenia situácie v rozvrhu práce, bolo podľa názoru ústavného súdu v danej veci vopred rozpoznateľné a umožňovalo pevné pridelovanie súdnej agendy podľa piatej časti Trestného poriadku. Navyše výklad označených ustanovení rozvrhu práce, ktorý zvolil najvyšší súd, je vo svojej podstate racionálny, rešpektujúci zásadu hospodárnosti a rýchlosti konania, pretože sudca, ktorý rozhodoval o predbežnej väzbe, je oboznámený s podstatným skutkovým a právnym stavom veci, ktorý je v zásade rozhodujúci aj v konaní o vydávacej väzbe.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ sa 15. januára 2015 podrobil hraničnej kontrole na hraničnom priechode Vyšné Nemecké, cez ktorý mal v úmysle prejsť z územia Slovenskej republiky na územie Ukrajiny. Pri kontrole bolo zistené, že sťažovateľ je zaradený v informačnom systéme INTERPOL ako hľadaná osoba. Z tohto dôvodu bol zadržaný hliadkou oddelenia hraničnej kontroly Policajného zboru Vyšné Nemecké, pričom jeho osobná sloboda mu bola obmedzená v ten istý deň na účely jeho zadržania a následnej extradície. Dôvodom zavedenia medzinárodného pátrania proti sťažovateľovi bolo vydanie zatýkacieho rozkazu Federálnym súdom oblasti Zavodskoj, mesta Groznyj, Čičenská republika, Ruská federácia, z 12. júla 2007 pre trestný čin terorizmu podľa čl. 205 ods. 3 Trestného zákonníka Ruskej federácie, za ktorý mu hrozí trest odňatia slobody až na doživotie. V nadväznosti na jeho zadržanie bol sťažovateľ uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) z 19. januára 2015 vzatý

	<p>do predbežnej väzby. Proti označenému uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd uznesením z 9. februára 2015, že ju zamietol. Následne ústavný súd uznesením zo 4. júna 2015 rozhodol o prijatí sťažnosti sťažovateľa doručenej mu 19. februára 2015, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojich práv podľa ústavy a dohovoru uznesením najvyššieho súdu z 9. februára 2015 na ďalšie konanie, a následne nálezom z 28. januára 2016 vyslovil, že sťažovateľom označené práva podľa ústavy a dohovoru, ktorých porušenie namieta, porušené neboli. Krajská prokuratúra v Košiciach (ďalej len „krajská prokuratúra“) podala 20. februára 2015 krajskému súdu návrh na vzatie sťažovateľa do vydávacej väzby podľa § 505 ods. 5 Trestného poriadku v spojení s § 506 ods. 1 Trestného poriadku, o ktorom krajský súd rozhodol uznesením z 23. februára 2015 tak, že sťažovateľa vzal do vydávacej väzby.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>K námietkam týkajúcim sa porušenia základného práva sťažovateľa na zákonného sudcu v konaní pred krajským súdom a najvyšším súdom</p> <p>V súvislosti s nastolenou problematikou zákonného sudcu rozhodujúceho vo veci sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že základný právny rámec spôsobu jeho určenia v prípadoch rozhodovania všeobecného súdu o návrhu prokurátora na vzatie do vydávacej väzby vyplýva už zo znenia § 506 ods. 1 Trestného poriadku, ktorý za takéhoto sudcu považuje predsedu senátu krajského súdu, pričom konkretizácia uvedeného pravidla je predmetom následnej úpravy obsiahnutej v rozvrhoch práce príslušného krajského súdu.</p> <p>Z citovanej časti napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd na námietku sťažovateľa o nepridelení jeho vecí prostredníctvom technických a programových prostriedkov reagoval odkazom na príslušnú časť rozvrhu práce, ktorá pre prípad rozhodovania vecí podľa piatej časti Trestného poriadku jednoznačne ustanovuje výnimku z ich náhodného pridelenia prostredníctvom technických a programových prostriedkov, preto tejto časti odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nemožno nič vytknúť.</p> <p>V súvislosti s ďalšou časťou argumentačnej línie sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že z príslušných častí rozvrhu práce a na neho nadväzujúceho rozvrhu služieb je zrejmé, že sudca, ktorý mal v rámci určeného rozvrhu služieb v rozhodujúcom čase určenú pohotovosť, podľa rozvrhu práce nebol v súdnom oddelení „6Ntc“ určený ako predseda senátu zodpovedný za jeho riadny chod, čo následne umožňuje prijať záver, že návrh prokurátora na vzatie sťažovateľa do vydávacej väzby nemohol byť vzhľadom na zákonnú požiadavku (§ 506 ods. 1 Trestného poriadku) pridelený na prerokovanie a rozhodnutie tomuto sudcovi.</p> <p>Vzhľadom na už uvedené je potom potrebné ďalej preskúmať, či myšlienková konštrukcia, ku ktorej sa priklonil v napadnutom uznesení najvyšší súd, predstavuje ústavne udržateľný spôsob interpretácie a následnej aplikácie dotknutých ustanovení rozvrhu práce regulujúcich spôsob určenia zákonného sudcu. Ústavný súd považuje v prvom rade za potrebné poukázať na príslušné ustanovenia rozvrhu práce, analogickou aplikáciou ktorých najvyšší súd dospel k záveru a zákonnosti pridelenia veci sťažovateľa sudkyňi JUDr. Z. H., podľa ktorých v prípade opätovného predkladania trestných spisov na rozhodnutie o sťažnostiach proti rozhodnutiam, ktorými bolo rozhodované o väzbe obvineného v prípravnom konaní (Tpo) a na hlavnom pojednávaní (Tos), tieto sa pridelia po lustrácii na konanie a rozhodnutie tomu senátu, ktorý v týchto veciach už pôvodne rozhodoval v uvedenom štádiu trestného konania. V prípade opätovného predloženia trestnej veci na rozhodovanie o opravnom prostriedku v ostatných prípadoch, o ktorom už predtým rozhodoval určitý senát, sa vec prideli po lustrácii tomuto senátu.</p> <p>Z príslušnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu je zrejmé, že zákonnosť pridelenia návrhu krajskej prokuratúry na rozhodovanie o vzatí sťažovateľa do vydávacej väzby JUDr. Z. H. odôvodnil obdobnou aplikáciou tých ustanovení rozvrhu práce krajského súdu, ktoré určujú spôsob obsadenia krajského súdu v prípadoch opätovného predkladania trestných vecí na rozhodnutie, o ktorých už predtým rozhodol určitý senát (vrátane rozhodovania o väzbách), pretože táto sudkyňa rozhodovala aj o návrhu krajského prokurátora o vzatí sťažovateľa do predbežnej väzby.</p> <p>K námietke nerešpektovania statusu politického utečenca pri rozhodovaní o vzatí sťažovateľa do vydávacej väzby</p>

	<p>Sťažovateľ v kontexte uvedenej námietky argumentuje tým, že vzhľadom na to, že mu bol vo Švédsku 6. decembra 2011 priznaný status politického utečenca, je jeho vydanie do cudziny od počiatku neprípustné a z tohto dôvodu aj jeho vzatie do vydávacej väzby je nezákonné, čo právne odôvodňuje predovšetkým s poukazom na znenie § 501 písm. b) Trestného poriadku.</p> <p>V súvislosti s touto námietkou sťažovateľa je potrebné uviesť, že postavenie utečenca a s tým spojená jeho medzinárodnoprávna ochrana je v štruktúre smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/95/EÚ podmienená tým, že sa na neho nevzťahuje čl. 12 označenej smernice.</p> <p>Podľa čl. 12 ods. 2 písm. b) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/95/EÚ štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátneho občianstva sú vylúčení zo získania postavenia utečenca, ak existujú vážne dôvody domnievať sa, že sa dopustili vážneho nepochitického trestného činu mimo štátu svojho azylu pred tým, ako v ňom boli prijatí ako utečenci.</p> <p>Obsahovo rovnaká vylučovacia klauzula je obsiahnutá aj v čl. 1 oddiel F písm. b) Dohovoru z 28. júla 1951 o právnom postavení utečencov, ktorý bol zmenený a doplnený protokolom z New Yorku z 31. januára 1967 (ďalej len „Ženevský dohovor“), podľa ktorej sa ustanovenia tohto dohovoru nevzťahujú na žiadnu osobu, u ktorej sú vážne dôvody domnievať sa, že sa dopustila vážneho nepochitického trestného činu mimo štátu svojho azylu predtým, než v ňom bola prijatá ako utečenec.</p> <p>Z uvedených článkov smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/95/EÚ a Ženevského dohovoru vyplýva, že tieto umožňujú vylúčiť osobu z postavenia utečenca za predpokladu existencie vážnych dôvodov domnievať sa, že sa dopustila vážneho nepochitického trestného činu mimo štátu svojho azylu pred tým, ako jej bola poskytnutá medzinárodnoprávna ochrana.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené rozhodol ústavný súd tak, že:</p> <p><u>Sťažnosti nevyhovel.</u></p> <p>Odlíšné stanovisko sudcu Lajosa Mészárosa</p> <p>Sťažovateľ je azylantom vo Švédsku, bol v moci našich úradov a žiada ho vydat' Ruská federácia. V prvom rade sa domnievam, že najvyšší súd nemôže riešiť prejudiciálne, nemôže riešiť podrobne a nanovo v extradičnom konaní, či sťažovateľ je alebo nie je azylantom. Sťažovateľ v podstate namieta, že švédsky status utečenca ho chránil aj v Slovenskej republike, ktorá je rovnako členským štátom Európskej únie. Bolo teda potrebné vyložiť, či dôvod neprípustnosti v § 501 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku (<i>Vydanie osoby do cudziny je neprípustné, ak ide o osobu, ktorá požiadala v Slovenskej republike o udelenie azylu, alebo jej bol udelený azyl alebo poskytnutá doplnková ochrana, v rozsahu ochrany poskytnutej takej osobe osobitným predpisom alebo medzinárodnou zmluvou; to neplatí, ak ide o osobu, ktorá požiadala v Slovenskej republike o udelenie azylu opakovane a o jej žiadosti o udelenie azylu už bolo právoplatne rozhodnuté.</i>) sa vzťahuje len na azyl udelený v Slovenskej republike, alebo aj v inom štáte EÚ. S touto otázkou sa najvyšší súd nezaoberal v tom zmysle, aké má alebo nemá u nás účinky švédsky azyl, ale na úspornej ploche spochybnil materiálne samotný azyl, pričom ústavný súd tiež internalizoval názory najvyššieho súdu.</p> <p>Ústavný súd, prihliadajúc na skutočnosť, že ide o oblasť trestného práva a osobnú slobodu sťažovateľa, mal podľa mojej mienky konštatovať, že v tomto prípade nebolo možné analogicky použiť tie ustanovenia rozvrhu práce, ktoré na vec vztiahol najvyšší súd, keďže tieto nemožno aplikovať na pridelovanie vecí senátu/sudcovi vo veciach rozhodovania o vzatí dotknutej osoby do vydávacej väzby. Krajský súd tak mohol a mal zvoliť pri pridelovaní vecí týkajúcej sa rozhodovania o vzatí sťažovateľa do vydávacej väzby postup, ktorý bol upravený v rozvrhu práce a ktorý bol použitý pri pridelovaní vecí rozhodovania o vzatí sťažovateľa do predbežnej väzby. Uvedené mal v napadnutom uznesení zohľadniť aj najvyšší súd, ale neurobil tak.</p>
<p>použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov</p>	<p>ÚS SR: I. ÚS 13/00, II. ÚS 1/95, I. ÚS 37/95, II. ÚS 249/2011, I. ÚS 239/04, IV. ÚS 345/09, IV. ÚS 571/2012, IV. ÚS 206/08, IV. ÚS 108/2010, III. ÚS 108/06, II. ÚS 352/2015, III. ÚS 80/2010</p> <p>SD EÚ: C 283/81 zo 6. 10. 1982 vo veci Cilfit, rozsudok Súdneho dvora Európskej únie 126/80, Maria Salonia proti Giorgio Poidomani and Franca</p>

	Baglieri, née Giglio, ECLI:EU:C:1981:136 ESLP: sťažnosť č. 59297/2012, M.G. proti Bulharsku ÚS ČR: I. ÚS 1149/16, I. ÚS 1015/14 Spolkový ústavný súd SRN: 1 BvR 654/79
súvisiace právne predpisy	zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	extradícia azyl trestné stíhanie väzba-vydávacia cudzinec, cudzinci európske právo trestné konanie

Uznesenie:

spisová značka	II. ÚS 860/2016
populárny názov	Nestrannosť povereného policajta v trestnom konaní
sudca spravodajca	Ľudmila Gajdošíková
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	16.11.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Iba samotná skutočnosť, že medzi poškodenou a povereným policajtom v trestnom konaní došlo ku komunikácii prostredníctvom facebooku/sociálnej siete, nemohla založiť vzťah takého druhu a stupňa, ktorý by indikoval nedostatok nestrannosti zo strany povereného policajta.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) z 29. mája 2014 na trest odňatia slobody v trvaní 11 mesiacov nepodmienečne a bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Predmetným rozsudkom bol uznaný za vinného z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uznesením zo 4. septembra 2014 tak, že ho zamietol. Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol. Sťažovateľ namietal, že v jeho trestnej veci <i>«bola podstatnou otázkou zaujatosti, resp. nezaujatosti povereného príslušníka, ktorý vykonával úkony v prípravnom konaní. Konkrétne išlo o to, že poverený policajt bol v priateľskom vzťahu s poškodenou, keď títo boli na sociálnej sieti facebook evidovaní ako priatelia, pričom poverený príslušník viackrát označil jej fotky a statusy označením „páči sa mi to“ a dokonca aj pozitívne komentoval jej fotografiu s textom „Morská víla ☺“, čo poškodená opätovala tým, že označila, že tento komentár sa jej páči cez funkciu „páči sa mi to“.</i>
z odôvodnenia	Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že základné právo na prerokovanie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je v trestnom konaní garantované prostredníctvom inštitútu vylúčenia sudcu z ďalšieho prejednávania veci pre jeho zaujatosť v zmysle § 31 a § 32 Trestného poriadku. Obsahom základného práva na prerokovanie veci nestranným súdom nie je však povinnosť sudcu vyhovieť návrhu oprávnených osôb a vylúčiť sa z ďalšieho prerokovania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Obsahom základného práva na prerokovanie veci nestranným súdom je len povinnosť súdu prerokovať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodovania veci pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom (obdobne napr. I. ÚS 27/98, II. ÚS 121/03, III. ÚS 246/2012). Obdobný právny záver možno aplikovať aj v prípade, ak oprávnená osoba podá návrh na vylúčenie policajta z prerokovania veci.

	<p>V prerokúvanom prípade sťažovateľ spochybnil nezáujatosť povereného policajta v odvolaní a taktiež v dovolaní. Krajský súd v odvolacom konaní a najvyšší súd v dovolacom konaní posúdili skutočnosti, na ktorých zakladal sťažovateľ svoju námietku, a dospeli k záveru, že špecifikovaný vzťah medzi poškodenou a povereným policajtom nebol takého charakteru, aby vyvolal pochybnosti o jeho nezáujatosti. Najvyšší súd poukázal na to, že pochybnosť o nezáujatosti nevyvoláva akýkoľvek vzťah k stranám trestného konania, ale len „vzťah takého charakteru, ktorý objektívne i subjektívne bráni policajnému orgánu pristupovať k veci a stranám trestného konania nezaujato“. Obdobne krajský súd uviedol, že podľa sťažovateľom predložených dôkazov nešlo o „taký priateľský vzťah, o takej vnútornej kvalite a intenzite, aby... (poverený policajt) nebol spôsobilý nezaujato vykonávať úkony trestného konania...“. Komunikácia prostredníctvom facebooku/sociálnej siete podľa ich názoru v okolnostiach danej veci takýto vzťah sama osebe nemohla založiť. Najvyšší súd v napadnutom uznesení uviedol, že „napokon o skutočnosti, že poverený príslušník vo veci postupoval nezaujato, svedčí a j tá okolnosť, že po podaní návrhu na podanie obžaloby, tento návrh preskúmal najskôr prokurátor a keďže nezistil žiadne pochybenia zo strany povereného príslušníka, podal na príslušnom súde vo veci obžalobu, ktorá bola bez akýchkoľvek pochybností súdom prijatá“.</p> <p>Vychádzajúc z uvedených skutočností, ústavný súd konštatuje, že konajúce súdy – najvyšší súd a krajský súd sa s námietkou sťažovateľa týkajúcou sa zaujatosti povereného policajta zaoberali a svoj právny záver primerane odôvodnili. Právny záver najvyššieho súdu v spojení s právnym názorom krajského súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať ani za arbitrárny a ani za zjavne neodôvodnený, preto je ústavne udržateľný.</p> <p>Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa týkajúcu sa nezákonnosti vykonaného dokazovania, túto tiež nemožno akceptovať. Námietky sťažovateľa v tomto smere majú sčasti hypotetický charakter s tým, že sťažovateľ nijako nepreukazuje reálnosť svojich tvrdení. Pokiaľ ide o námietku o nezákonnosti rekognície, najvyšší súd sa s touto námietkou vysporiadal a poukázal na to, že okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal ďalšie dôkazy, ktoré v dostatočnej miere usvedčujú sťažovateľa zo spáchania vymedzeného skutku.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u></p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	<p>ÚS SR: I. ÚS 66/98, I. ÚS 352/06, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 350/09, I. ÚS 27/98, IV. ÚS 38/09 EStP: Pullar proti Spojenému kráľovstvu z 10. 6. 1996</p>
súvisiace právne predpisy	zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	<p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces trestné konanie-dokazovanie v trestnom konaní zaujatosť / predpojatosť-námietka zaujatosti práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu arbitrárnosť trestné konanie-trestný poriadok</p>

spisová značka	II. ÚS 887/2016
populárny názov	Účasť verejnosti na verejnom zasadnutí
sudca spravodajca	Ladislav Orosz
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	14.12.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	<p>Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 10 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 26 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 26 ods. 2</p>
analytická právna veta	Účasťou na verejnom zasadnutí je zástupcovi verejnosti daná možnosť

	<p>spoločenskej kontroly výkonu súdництва, ktorú však nemožno zamieňať s individuálnou ochranou práv, ktorá patrí výlučne stranám (účastníkom) konania. Vo všeobecnosti je totiž každá zmena v zložení senátu konajúceho v príslušnej veci spojená s ústavnou zásadou neodňateľnosti zákonného sudcu a základným právom na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy. Výlučným disponentom základného práva na zákonného sudcu je teda strana (účastník) konania, ktorej výlučne patrí právo porušenie tohto základného práva namietať.</p>
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ namieta postup najvyššieho súdu v napadnutom konaní, ktorý vyústil do vydania opatrenia členom senátu na vyvedenie sťažovateľa z pojednávacej siene (prvé opatrenie) a do vydania opatrenia predsedom senátu, ktorým mala byť sťažovateľovi uložená povinnosť nevykonať akýkoľvek slovný prednes (druhé opatrenie) v priebehu verejného zasadnutia. Sťažovateľ namieta, že postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní došlo k obmedzeniu jeho práva „v jeho účasti na verejnom zasadnutí“, čím malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 26 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 dohovoru.</p>
z odôvodnenia	<p>K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní</p> <p>Podľa názoru sťažovateľa prvým opatrením člena senátu najvyššieho súdu došlo k obmedzeniu jeho účasti na verejnom zasadnutí. Sťažovateľ ďalej namieta, že „pokyn, aby opatrenie“ na vyvedenie sťažovateľa z pojednávacej miestnosti bolo vykonané prostredníctvom príslušníkov ZVJS, môže vydať v súlade s § 251 ods. 4 Trestného poriadku len predseda senátu, preto postup sudcu ako člena senátu nemá oporu v zákone. Postup sudcu je podľa sťažovateľa rovnako v rozpore aj s § 255 ods. 1 Trestného poriadku, keďže tento postup uplatnil ešte pred začatím verejného zasadnutia. Zo samotnej sťažnosti zjavne vyplýva, že k vykonaniu prvého opatrenia sudcu na vyvedenie sťažovateľa z pojednávacej siene príslušníkmi ZVJS v končenom dôsledku nedošlo, takže k reálnemu obmedzeniu práva sťažovateľa byť prítomný na verejnom zasadnutí, ktoré sa uskutočnilo 6. mája 2016, prvým z namietaných opatrení ani nemohlo dôjsť. Vzhľadom na to, že k reálnemu obmedzeniu účasti sťažovateľa na verejnom zasadnutí 6. mája 2016 na základe prvého opatrenia nedošlo, je bez právneho dôvodu, aby ústavný súd zaujímal meritórny postoj k námietke sťažovateľa, že opatrenie na jeho vyvedenie z pojednávacej siene, ktoré malo byť vykonané príslušníkmi ZVJS, bolo vydané v rozpore s § 255 ods. 1 a s § 251 ods. 4 Trestného poriadku, čím malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci ústavný súd neprípisuje právnu relevanciu ani tvrdeniu sťažovateľa, že „príkaz nebol doposiaľ zrušený“. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že podľa jeho zistení sa vo veci vedenej najvyšším súdom podľa zistení ústavného súdu konalo verejné zasadnutie aj 6. júna 2016, t. j. ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, pričom sťažovateľ vo svojej sťažnosti neuvádza žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by preukazovali, že obmedzenie v jeho účasti na verejnom zasadnutí na základe prvého opatrenia naďalej trvá.</p> <p>Tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého druhým opatrením vydaným predsedom senátu najvyššieho súdu, ktorým mu malo byť znemožnené vykonať v priebehu verejného zasadnutia „akýkoľvek slovný prednes“, došlo k porušeniu jeho práv garantovaných čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže v jeho dôsledku si nemohol uplatňovať procesné práva zaručené mu Trestným poriadkom, a to najmä „právo žiadať senát o zmenu opatrenia vykonaného predsedom senátu“ v súlade s § 253 ods. 10 Trestného poriadku, považuje ústavný súd za účelové. Je nepochybné, že tak prvé, ako aj druhé opatrenie bolo vo vzťahu k sťažovateľovi prijaté na účely zaistenia poriadku v súdnej sieni a zabezpečenia nerušeného priebehu verejného zasadnutia. Druhé opatrenie preto nemožno podľa názoru ústavného súdu interpretovať tak, ako ho mylne interpretuje sťažovateľ, ktorý ho stotožňuje so zákazom žiadať senát najvyššieho súdu, aby preskúmal opatrenie prijaté predsedom senátu pri vedení verejného zasadnutia. Pokiaľ sa sťažovateľ cítil byť druhým opatrením predsedu senátu dotknutý na svojich právach, mohol sa podľa názoru ústavného súdu nepochybne domáhať jeho preskúmania senátom. V sťažnosti však sťažovateľ neuvádza</p>

	<p>žiadne relevantné skutočnosti (okrem „príkazu predsedu senátu nevykonať slovný prednes“), ktoré by preukazovali, že sa preskúmania druhého opatrenia senátom skutočne dožadoval, pričom neargumentuje ani tým, že síce žiadal o preskúmanie opatrenia predsedu senátu, ale zaznamenanie tejto žiadosti mu bolo odmietnuté. Skutočnosť, že sa sťažovateľ nedomáhal preskúmania druhého (ale i prvého) opatrenia predsedu senátu senátom najvyššieho súdu podľa § 253 ods. 10 Trestného poriadku priamo na verejnom zasadnutí, zakladá dôvod na odmietnutie tejto časti sťažnosti ako neprípustnej podľa § 25 ods. 2 (v spojení s § 53 ods. 1) zákona o ústavnom súde.</p> <p>K namietanému porušeniu práv podľa čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 10 dohovoru postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní</p> <p>K porušeniu práva na informácie a slobody prejavu podľa čl. 10 ods. 1 dohovoru a čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy malo podľa sťažovateľa dôjsť tým, že sa ako predstaviteľ tlače zúčastnil „podujatí, na ktorých boli účastní ostatní predstavitelia tlače. Sťažovateľ mal v úmysle získať informácie za účelom ich využitia pri svojej novinárskej činnosti a pre referovanie o veciach verejných... Vzhľadom na jeho kritiku súdnej moci však boli obmedzené jeho práva.“. Sťažovateľ nad rámec už citovaného bližšie vo svojej sťažnosti nekonkretizuje, akým spôsobom malo dôjsť k neprípustnému zásahu do jeho práva na informácie a slobody prejavu podľa čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 10 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom najvyššieho súdu. Sťažovateľ teda v sťažnosti len vo všeobecnosti uvádza, že jeho „úmyslom bolo získať informácie za účelom ich využitia pri novinárskej činnosti“. Túto argumentáciu sťažovateľa ústavný súd považuje za zjavne nedostatočnú na to, aby len na jej základe mohol dospieť k záveru o porušení jeho základného práva podľa čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 10 ods. 1 dohovoru. K tomuto záveru vedie ústavný súd nespochybniteľná skutočnosť, že úmysel sťažovateľa získať informácie bol reálne naplnený tým, že sa verejného zasadnutia senátu najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 6. mája 2016 reálne zúčastnil. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že napadnutým postupom najvyššieho súdu nemohlo dôjsť ani k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 10 ods. 1 dohovoru, a preto aj túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol.</u></p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	<p>ÚS SR: I. ÚS 4/00, IV. ÚS 362/09, II. ÚS 79/2012, I. ÚS 292/2015, II. ÚS 431/2016</p> <p>EŠLP: Diennet proti Francúzsku z 26. 9. 1995, sťažnosť č. 18160/91301</p>
súvisiace právne predpisy	zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	<p>sudca-zákonný</p> <p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na prerokovanie veci – verejne a vylúčenie verejnosti</p> <p>pojednávane-verejné</p> <p>trestné konanie</p> <p>informácie-prijímanie</p>

spisová značka	II. ÚS 7/2017
populárny názov	Dôsledky nedostatočnej procesnej aktivity účastníka konania
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	11.01.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	<p>Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3</p> <p>ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 36 ods. 1</p> <p>Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1</p>
analytická právna veta	Ak účastník konania neoznámí súdu rozhodujúce skutočnosti spôsobilé

	<p>kvalifikovane ovplyvniť právny záver okresného súdu, nemožno následnú nedostatočnú informovanosť okresného súdu považovať za porušenie princípu iura novit curia.</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Obchodná spoločnosť (ďalej len „žalobkyňa“), ako postupca a sťažovateľka ako postupník uzavreli 14. februára 2008 zmluvu o postúpení pohľadávky v znení dodatku č. 1 zo 7. februára 2011 (ďalej len „zmluva“). V bode 2.3 zmluvy sa sťažovateľka a žalobkyňa dohodli v súlade s ustanovením § 530 ods. 1 Občianskeho zákonníka na tom, že pohľadávky sťažovateľky voči Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom životného prostredia Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaná“), ktorých postúpenie je predmetom zmluvy, bude vymáhať žalobkyňa sama vo svojom mene a na účet sťažovateľky. Žalobkyňa žalobou z 8. septembra 2011 uplatnila voči žalovanej právo na zaplatenie jednej z pohľadávok postúpených zmluvou, a to v intenciách vyplývajúcich z bodu 2.3 zmluvy. Žalobkyňa 22. februára 2016 doručila okresnému súdu podanie, ktorým navrhla, aby do konania vstúpila namiesto žalobkyne sťažovateľka v zmysle § 92 ods. 2 a 3 Občianskeho súdneho poriadku. Zároveň 22. februára 2016 sťažovateľka doručila žalovanej oznámenie o postúpení pohľadávok z 19. februára 2016. O existencii oznámenia a o jeho doručení žalovanej okresný súd nevedel, keďže tieto skutočnosti neboli účastníkmi konania, ale ani sťažovateľkou okresnému súdu oznámené. Sťažovateľka podaním z 30. júna 2016 oznámila okresnému súdu, že súhlasí s tým, aby vstúpila do konania namiesto žalobkyne. Uznesením okresného súdu zo 16. augusta 2016 bolo rozhodnuté, že sa nepripúšťa, aby z konania vystúpila žalobkyňa a aby na jej miesto vstúpila sťažovateľka ako nová žalobkyňa.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Z pohľadu ústavného súdu treba predovšetkým konštatovať viaceré skutočnosti, resp. okolnosti, o ktorých okresný súd pri svojom rozhodovaní nevedel. Najprv treba zdôrazniť, že (ako to sťažovateľka sama uvádza) hoci doručila 22. februára 2016 žalovanej oznámenie o postúpení pohľadávok z 19. februára 2016, o existencii oznámenia a o jeho doručení žalovanej okresný súd nevedel, keďže tieto skutočnosti neboli účastníkmi konania, ale ani sťažovateľkou okresnému súdu oznámené. Hoci žalobkyňa 22. februára 2016 doručila okresnému súdu podanie, ktorým navrhla, aby do konania vstúpila namiesto žalobkyne sťažovateľka v zmysle § 92 ods. 2 a 3 Občianskeho súdneho poriadku, z tohto podania nijako nevyplýva, že došlo k už označenému úkonu sťažovateľky z 22. februára 2016. Obsah podania žalobkyne teda potvrdzuje konštatovanie sťažovateľky, podľa ktorého okresný súd o existencii oznámenia o postúpení pohľadávok nemal vedomosť. Okrem toho v tomto podaní samotná žalobkyňa vyslovuje názor, podľa ktorého k prevodu práv došlo na základe zmluvy, nie teda na základe prípisu právneho zástupcu sťažovateľky doručeného žalovanej 22. februára 2016. K dosiaľ uvedenému treba dodať, že nešlo o akýsi nekoordinovaný postup žalobkyne na jednej strane a sťažovateľky na strane druhej, pretože obe boli v rozhodujúcom čase (22. februára 2016) právne zastúpené tým istým právnym zástupcom (zhodným s právnym zástupcom sťažovateľky v konaní vedenom ústavným súdom). Ďalej bez významu nie je ani skutočnosť, že zo žaloby žalobkyne z 8. septembra 2011, ktorou uplatnila voči žalovanej právo na zaplatenie jednej z pohľadávok postúpených zmluvou, vôbec nevyplýva existencia zmluvy, ktorou 14. februára 2008 boli žalobkyňou ako postupcom postúpené na sťažovateľku ako postupníka viaceré pohľadávky vrátane tej, ktorá bola predmetom žaloby. Zo žaloby preto nebolo možné zistiť, že žalobkyňa nevymáha v skutočnosti pohľadávku ako jej vlastníčka, ale ju vymáha ako osoba, ktorú tým skutočný vlastník pohľadávky (sťažovateľka ako postupník) poveril. Táto skutočnosť je ešte zvýraznená tým, že podľa žalobného petitu má žalovaná plniť priamo žalobkyňu, hoci podľa zmluvy mala žalobkyňa pohľadávku vymáhať síce vo vlastnom mene, avšak na účet (v prospech) sťažovateľky. Pritom žalobkyňa takto postupovala aj napriek tomu, že zo zmluvy vôbec nevyplýva, aby išlo o tzv. tichú cesiu, teda o také postúpenie pohľadávky, ktoré podľa zhodne prejavenej vôle postupcu a postupníka má zostať pred dlžníkom utajené. Napokon ešte treba poznamenať, že sťažovateľka svoje tvrdenie, podľa ktorého okresný súd návrh žalobkyne na vstup sťažovateľky do konania doručil žalovanej, ústavnému súdu nepreukázala, ba dokonca ani len neuviedla, kedy presne malo k doručeniu návrhu žalobkyne žalovanej zo strany okresného súdu dôjsť. Podľa názoru ústavného súdu v danom prípade prichodí</p>

	<p>riešiť otázku vzájomného vzťahu medzi sťažovateľkou akcentovaným princípom iura novit curia na jednej strane a princípom vigilantibus iura scripta sunt na strane druhej. Ide teda o vzájomný pomer princípov, podľa ktorého súd je povinný poznať právo a princíp, podľa ktorého účastník konania (strana) má byť bdely a aktívny pri ochrane vlastných práv. Vychádzajúc z konkrétnych okolností daného prípadu je ústavný súd toho presvedčenia, že pochybila predovšetkým žalobkyňa (ale tiež aj sťažovateľka), a to tým, že viaceré rozhodujúce skutočnosti spôsobilé kvalifikovane ovplyvniť právny záver okresného súdu mu neoznámila, ale najmä nezdôraznila z nich vyplývajúci možný právny záver týkajúci sa správneho posúdenia momentu, kedy k prevodu práva malo dôjsť. Stalo sa tak i napriek tomu, že tak žalobkyňa, ako aj sťažovateľka boli v konaní zastúpené advokátom ako kvalifikovaným právnym zástupcom. Procesná pasivita zásadne sa priečiaca princípov vigilantibus iura scripta sunt je ešte veľmi výrazne umocnená skutočnosťou, že proti uzneseniu okresného súdu nebolo prípustné odvolanie, čo právnenému zástupcovi žalobkyne a sťažovateľky muselo byť vopred dobre známe.</p> <p>Za uvedeného stavu dospel ústavný súd k záveru, že možnou rozhodujúcou príčinou neúspechu sťažovateľky (resp. žalobkyne) v konaní vedenom okresným súdom bola jej nedostatočná procesná aktivita vedúca k nedostatočnej informovanosti okresného súdu o rozhodujúcich skutočnostiach, nie teda porušenie princípov iura novit curia zo strany okresného súdu.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u></p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	ÚS SR: I. ÚS 115/02, I. ÚS 110/02
súvisiace právne predpisy	zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov
klúčové slová	práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu účastník konania-zámena

spisová značka	II. ÚS 58/2017
populárny názov	Výsluch právneho zástupcu účastníka konania
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	19.01.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 3 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 2
analytická právna veta	Osoba, ktorá je v konkrétnom súdnom konaní v postavení právneho zástupcu účastníka konania (tým viac, ak je týmto právnym zástupcom advokát), nemôže byť zároveň vypočúvaná aj ako svedok, pretože takáto konštelácia sa javí ako inkompatibilná. Výsluch právneho zástupcu účastníka konania ako svedka by prichádzal do úvahy len potom, čo by právny zástupca prestal účastníka konania zastupovať.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka sa žalobou podanou na Okresnom súde Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) domáhala ako žalobkyňa voči Slovenskej republike – Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaná“) skonštatovania porušenia jej práv a súčasne aj priznania náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú utrpela nesprávnym úradným postupom príslušníkov Policajného zboru počas dopravnej kontroly. Rozsudkom okresného súdu z 19. októbra 2012 bola žaloba zamietnutá s odôvodnením, že zo spáchania dopravného priestupku bola sťažovateľka právoplatne uznaná vinnou, pričom nariadený policajtov neskonštatoval nezákonnosť ich postupu. Rozsudkom krajského súdu zo 17. februára 2015 bol rozsudok okresného súdu potvrdený. Uznesením najvyššieho súdu z 25. augusta 2016 bolo dovolanie sťažovateľky podané proti rozsudku krajského súdu odmietnuté.
z odôvodnenia	Sťažovateľka je presvedčená, že všeobecné súdy sa s jej námietkami buď

nezaoberali v dostatočnej miere, alebo sa nimi nezaoberali vôbec, čím došlo k porušeniu označených práv podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 3 ústavy. V súvislosti s tou časťou sťažnosti, ktorá pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1, 2 a 3 ústavy smeruje proti uzneseniu najvyššieho súdu z 25. augusta 2016, treba z pohľadu ústavného súdu zdôrazniť, že v podanej sťažnosti absentuje akákoľvek argumentácia, ktorou by sa sťažovateľka čo i len pokúšala vyvrátiť právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Treba dodať, že vyslovený právny názor najvyššieho súdu plne zodpovedá existujúcej judikatúre, a preto sa nejaví ako arbitrárny či zjavne neodôvodnený. Pri nedostatku akejkoľvek protiargumentácie môže ústavný súd so závermi najvyššieho súdu iba súhlasiť. Vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorá pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1, 2 a 3 ústavy smeruje proti rozsudku krajského súdu zo 17. februára 2016, treba predovšetkým zdôrazniť, že rozsudok krajského súdu obsahuje veľmi podrobné zhodnotenie skutkového stavu, z ktorého sa pri rozhodovaní vychádzalo. Prijaté závery sa vo svetle skutočností, ktoré sú ústavnému súdu z obsahu sťažnosti a z obsahu pripojených listinných dôkazov známe, nejavia ani ako arbitrárne, ale ani ako zjavne neodôvodnené. Samotná skutočnosť, že sťažovateľka dospela k odlišným záverom, ešte sama osebe porušenie označených práv bez ďalšieho nezakladá. Treba v tejto súvislosti tiež dodať, že ústavný súd nie je tzv. skutkovým súdom (sám dôkazy spravidla nevykonáva) a vychádza z dôkazov a skutočností, ktoré boli zistené všeobecnými súdmi a o ktorých má zároveň vedomosť. Sťažovateľka v odvolaní predovšetkým zdôraznila, že práve rozhodnutie vo veci dopravného priestupku, ktorý spáchala, priamo potvrdzuje nesprávnosť úradného postupu spočívajúceho v obvinení z takého protiprávneho konania, ktorého sa nedopustila, vrátane toho, že nepravdivé obvinenie o ohrození iného účastníka cestnej premávky bolo uvedené do úradného záznamu, ale aj toho, že policajti nepravdivo vypovedali pri prerokúvaní priestupku sťažovateľky. V skutočnosti totiž dokazovanie vykonané v priestupkovom konaní preukázalo, že sťažovateľka nespáchala žiaden z vážnych priestupkov uvedených policajtmi v úradnom zázname, hoci zadržanie vodičského preukazu bolo odôvodnené práve nepravdivým obvinením. Bola napokon uznaná vinnou zo spáchania úplne iného priestupku, ktorým nikoho neohrozila, ani neobmedzila a ktorý v úradnom zázname uvádzaný nebol. Z pohľadu ústavného súdu prichodí zásadne konštatovať, že ani z obsahu sťažnosti, ale ani z pripojených listinných dôkazov vôbec nie je možné zistiť, z akého protiprávneho konania obvinili policajti sťažovateľku (vrátane toho, čo mali uviesť do úradného záznamu a toho, o čom mali nepravdivo vypovedať pri prerokúvaní priestupku). Rovnako nie je možné zistiť z dôkazov predložených ústavnému súdu ani to, ako znel skutok, z ktorého napokon bola sťažovateľka uznaná vinnou zo spáchania priestupku. Všetky tieto základné skutkové údaje absentujú, hoci sa ich sťažovateľka dovoľáva. V uvedených súvislostiach treba navyše ešte poznamenať, že vôbec nie je jasné, prečo by mal byť považovaný bez ďalšieho za neoprávnený taký úradný postup policajtov, ktorým títo sťažovateľku obvinili zo spáchania priestupku, ktorý jej napokon v ďalšom konaní nebol preukázaný, pričom jej bolo preukázané spáchanie iného priestupku, o ktorom sa pôvodne nevažovalo. Zmyslom procesného postupu podľa zákona o priestupkoch je vyšetriť a preukázať, čo sa stalo a podľa výsledkov prešetrenia napokon vo veci podozrenia z priestupku rozhodnúť. Ani zo sťažnosti nevyplýva, že by konečným rozhodnutím mala byť sťažovateľka uznaná vinnou zo spáchania takého priestupku, ktorého sa nedopustila. Vzhľadom na nedostatok konkrétnych skutkových údajov nebolo možné vecne hodnotiť ani ďalšie odvolacie námietky sťažovateľky, podľa ktorých okresný súd nevzal do úvahy, že kontrolné orgány sa ani len nepokúšali vec riadne prešetriť, pretože s výnimkou výsluchu policajtov vlastne žiadne dôkazy nevykonali, pričom okresný súd nerozlišoval medzi protiprávnym konaním a disciplinárnou zodpovednosťou, hoci pre skonštatovanie nesprávneho úradného postupu sa nevyžaduje predchádzajúce disciplinárne potrestanie zodpovedných osôb. Rovnaká úvaha sa vzťahuje aj na námietku vytýkajúcu okresnému súdu záver, že sťažovateľke sa nepodarilo preukázať nepravdivosť skutočností uvádzaných vo verejných listinách, hoci takýto záver ignoruje listinné dôkazy zo spisov vrátane prepisov zvukových záznamov o telefonátoch na tiesňovú linku a ich časové súvislosti, z ktorých je

	<p>zrejme trvanie cestnej kontroly. Sťažovateľka namietala aj skutočnosť, že okresný súd nevy počul jej právneho zástupcu, pričom poukázal na českú judikatúru, ktorá považuje takýto dôkaz za výrazne oslabený, hoci z tejto judikatúry nevyplýva záver, že by malo ísť o neprípustný dôkaz (ako to tvrdí okresný súd), ale len to, že takýto dôkaz sám osebe nie je dostačujúci. Napokon sťažovateľka v odvolaní namietala záver okresného súdu, podľa ktorého nezabezpečenie kamerového záznamu v plnom rozsahu nebolo nesprávnym úradným postupom. Podľa sťažovateľky je nepodstatné, či zmanenie tohto dôkazu nastalo v dôsledku manipulácie zo strany policajtov alebo nesplnením žiadosti zo strany firmy, ktorá záznamom disponovala, pretože Policajný zbor mal postupovať tak, aby bol potrebný dôkaz zabezpečený. Z pohľadu ústavného súdu i v tomto prípade prichodí konštatovať, že úplný nedostatok konkrétnych údajov o tom, čo mal kamerový záznam preukazovať, neumožňuje posúdiť vecnú opodstatnenosť námietky.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u></p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	ÚS SR: I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05
súvisiace právne predpisy	zákon č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov
klúčové slová	nesprávny úradný postup dokazovanie-opomenutie dôkazov (nevykonanie dôkazov)

Nález - priet'ahy:

spisová značka	II. ÚS 391/2016
populárny názov	Extrémne priet'ahy v konaní
sudca spravodajca	Eudmila Gajdošíková
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	10.11.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.
skutkový stav a základné fakty	Dňa 30. decembra 1992 právna predchodkyňa sťažovateľky podala na okresnom súde žalobu o vydanie poľnohospodárskych pozemkov, majetkových podielov a nárokov podľa zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov a zákona č. 42/1992 Zb. o úprave majetkových vzťahov a vyporiadaní majetkových nárokov v družstvách v znení neskorších predpisov a o určenie vlastníckeho práva k pozemkom podľa § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku. V konaní nebolo dosiaľ vydané meritórne rozhodnutie.
z odôvodnenia	Ústavný súd vo vzťahu k faktickej zložitosti veci na základe skutočností zistených zo zapožičaného súdneho spisu pripustil, najmä s ohľadom na veľký počet odporcov, že predmetné konanie vykazuje znaky faktickej zložitosti, ale zároveň zdôraznil, že faktická zložitosť veci nemôže v žiadnom prípade ospravedlniť skutočnosť, že okresný súd vo veci meritórne nerozhodol ani po uplynutí viac ako dvadsiatich troch rokoch od podania žaloby. Z obsahu spisu okresného súdu ústavný súd zistil, že aj sťažovateľka čiastočne prispela k doterajšej dĺžke konania, a to jednak tým, že napriek tomu, že bola v

	<p>konaní riadne zastúpená, nepredložila okresnému súdu za takú dlhú dobu návrh na začatie konania, ktorý by bol spôsobilým návrhom na rozhodovanie súdu. S dlhými odozvami reagovala na výzvy okresného súdu na doplnenie návrhu, jeho spresnenie či predkladanie listinných dôkazov, podávaním námietok zaujatosti, či žiadosťami o odročenie pojednávania, resp. svojou neúčastou na súdnych pojednávaniach. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že síce sťažovateľka bola oprávnená v napadnutom konaní využívať na svoju obranu procesné prostriedky, no o týchto bolo zároveň potrebné rozhodovať, čo podľa názoru ústavného súdu malo vplyv na predĺženie konania, a tým aj na doterajšiu dĺžku konania. Napriek tomu procesná aktivita sťažovateľky nemôže ospravedlniť nečinnosť, resp. neefektívnu činnosť okresného súdu a už vôbec nie to, že okresný súd vo veci právoplatne nerozhodol ani po uplynutí dvadsiatich troch rokov od začatia konania.</p> <p>Ústavný súd poukazuje predovšetkým na skutočnosť, že občianske súdne konanie, ktoré bez právoplatného rozhodnutia trvá tak dlho, ako to je v predmetnej veci, teda viac ako 23 rokov, je už samo osebe z ústavného hľadiska celkom jednoznačne neprimerané a neospravedlniteľné, a to bez ohľadu na skutočnosť, že ústavný súd nepripísal na ťarchu okresného súdu obdobie, v ktorom sa spis okresného súdu nachádzal na krajskom súde z dôvodu podaných námietok zaujatosti, konaní o odvolaní, či už proti uzneseniu o predbežnom opatrení, súdnom poplatku, alebo proti rozsudku okresného súdu (ústavný súd poukazuje na to, že krajský súd už trikrát zrušil rozsudok okresného súdu väčšinou pre nedostatky procesného charakteru a vrátil mu vec na ďalšie konanie, pozn.), a nakoniec ani obdobie, keď sa spis okresného súdu nachádzal na najvyššom súde z dôvodu podaného dovolania a neskôr na krajskom súde, pretože najvyšší súd zrušil uznesenie krajského súdu z 28. februára 2006 a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Ústavný súd poukazuje na to, že takéto neobyčajne dlhé konanie možno spravidla už len na základe tejto skutočnosti považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Na tomto základe ústavný súd konštatoval, že predovšetkým neefektívnou a nesústredenou činnosťou okresného súdu došlo v napadnutom konaní k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu práva sťažovateľky na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol, že:</p> <p><u>Právo sťažovateľky na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Komárno porušené bolo.</u></p> <p><u>Okresnému súdu Komárno prikázal, aby v predmetnom konaní konal bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Sťažovateľke priznal primerané finančné zadost'učinenie v sume 9 000 eur a náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	
<p>súvisiace právne predpisy</p>	
<p>kľúčové slová</p>	<p>prieťahy v konaní-extrémne prieťahy v konaní-neepektívny postup</p>

<p>spisová značka</p>	<p>II. ÚS 674/2016</p>
<p>populárny názov</p>	<p>Prieťahy v konaní a neoprávnený zásah do rodinného života</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Ladislav Orosz</p>
<p>druh konania</p>	<p>konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>Nález - Nález</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>14.12.2016</p>
<p>dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv</p>	<p>Ústava Slovenskej republiky čl. 41 ods. 4 Ústava Slovenskej republiky čl. 41 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1</p>

	Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 8 Ústava Slovenskej republiky čl. 19 ods. 2
analytická právna veta	Nesplnenie pozitívneho záväzku štátu a jeho orgánov vrátane všeobecných súdov zabezpečiť, resp. poskytnúť účinnú ochranu práv a slobôd jednotlivcov v primeranej lehote, možno považovať aj za neoprávnený zásah do rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy vtedy, ak je nepochybné, že v dôsledku nedostatku existencie meritórneho rozhodnutia sa zhoršuje postavenie dotknutého rodiča v tom zmysle, že rozvíjanie, respektíve obnova, vzťahu dotknutého rodiča so svojím dieťaťom je v súvislosti s uplynutím času podstatne sťažená.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ bol v procesnom postavení navrhovateľa účastníkom napadnutého konania, ktorého predmetom bol súdny výkon rozhodnutia Okresného súdu Bratislava z 1. júla 2011, ktorým bol v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave z 26. októbra 2011 nariadený návrat maloletých detí Y.M., nar. 14. 11. 2006, a M.M., nar. 25. 11. 2008 (spolu ďalej aj „maloleté deti“), do Írska ako krajiny ich obvyklého pobytu. Keďže matka na žiadosť sťažovateľa, aby mu odovzdala deti, nereagovala a dobrovoľne neplnila vykonateľné rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I, dňa 1. 2. 2012 poslal sťažovateľ Okresnému súdu Michalovce návrh na súdny výkon rozhodnutia o nariadenie návratu maloletých detí. Dňa 13. 2. 2012 Okresný súd Michalovce vyzval matku na podrobenie sa a rešpektovanie povinností vyplývajúcich z rozhodnutí Okresného súdu Bratislava I zo dňa 1. 7. 2011 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26. 10. 2011. Matka na výzvu nereagovala. Dňa 1. 3. 2012 matka podala návrh na prerušenie konania na Okresnom súde Michalovce s odôvodnením, že podala podnet na podanie mimoriadneho dovolania na Najvyšší súd Slovenskej republiky Generálnym prokurátorom Slovenskej republiky. Okresný súd Michalovce konanie o výkon rozhodnutia prerušil uznesením zo dňa 26. 3. 2012. Dňa 12. 7. 2012 podal sťažovateľ Okresnému súdu Michalovce návrh na pokračovanie v konaní. Dňa 14. 8. 2012 Okresný súd Michalovce uznesením zrušil uznesenie o prerušení výkonu rozhodnutia vydané Okresným súdom Michalovce dňa 26. 3. 2012. Dňa 18. 10. 2012 Okresný súd Michalovce uznesením zamietol návrh na súdny výkon rozhodnutia o nariadenie návratu maloletých detí. Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 26. 6. 2013, uznesenie prvostupňového súdu potvrdil. Dňa 22. 10. 2013 sťažovateľ podal na Ústavný súd Slovenskej republiky sťažnosť. Ústavný súd nálezom zo dňa 27. 5. 2015, rozhodol tak, že základné práva sťažovateľa podľa čl. 19 ods. 2, čl. 41 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 dohovoru uznesením Krajského súdu v Košiciach z 26. júna 2013 porušené boli. Ústavný súd uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 26. júna 2013 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 3. 8. 2015, zrušil uznesenie Okresného súdu Michalovce z 18. 10. 2012, a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresnému súdu Michalovce bolo uznesenie krajského súdu doručené dňa 18. 8. 2015. Keďže Okresný súd Michalovce vo veci nekonal, sťažovateľ poslal dňa 14. 1. 2016 predsedovi okresného súdu sťažnosť na prietahy v konaní.
z odôvodnenia	K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní Pokiaľ ide o kritérium, ktorým je právna a faktická zložitosť veci, Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že ani okresný súd vo svojich vyjadreniach k sťažnosti netvrdil, že v danom prípade ide o právne alebo skutkovo zložitú vec. Zložitosť veci preto ústavný súd nepovažuje za skutočnosť, ktorá by podstatnou mierou prispela k celkovej dĺžke napadnutého konania. Ústavný súd pri posudzovaní označeného kritéria prihliadol aj na význam predmetu konania pre sťažovateľa, ktorý sa v napadnutom konaní domáhal výkonu právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu, ktorým bol nariadený návrat jeho dvoch maloletých detí do krajiny ich obvyklého pobytu. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že napadnuté konanie malo vzhľadom na svoju povahu pre sťažovateľa mimoriadny význam, keďže jeho výsledok mal podstatný vplyv na možnosť riadneho výkonu rodičovských práv a povinností sťažovateľa.

Správanie účastníkov konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Z obsahu vyžiadaného spisu okresného súdu nevyplýva, že by celková dĺžka napadnutého konania bola negatívne ovplyvnená správaním sťažovateľa. Správanie povinnej (matky maloletých detí) na druhej strane malo zjavne negatívny vplyv na dĺžku napadnutého konania (prerušenie konania na základe jej návrhu odôvodneného podaním podnetu generálnemu prokurátorovi na podanie mimoriadneho dovolania proti rozhodnutiu, ktoré bolo podkladom na výkon rozhodnutia, riadne neprevzatie doručovanej zásielky, žiadosti o predĺženie lehôt na predloženie písomných podkladov). V tejto súvislosti však ústavný súd zdôrazňuje, že bolo predovšetkým zodpovednosťou vo veci konajúceho okresného súdu, aby sa vysporiadal so všetkými uplatnenými procesnými návrhmi a postupmi účastníkov tak, aby bola naplnená z povahy predmetu napadnutého konania vyplývajúca požiadavka na urýchlené rozhodnutie veci. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že správaním sťažovateľa, ale ani povinnej ako účastníkov napadnutého konania nemožno ospravedlňovať zjavne neprimeranú celkovú dĺžku napadnutého konania.

Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom, bol postup okresného súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd v súvislosti s preskúmaním postupu okresného súdu v napadnutom konaní v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že posudzoval celý priebeh napadnutého konania, teda aj štádium konania pred zrušením právoplatného uznesenia krajského súdu z 26. júna 2013, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného z 18. októbra 2012 o zamietnutí návrhu sťažovateľa na nariadenie výkonu rozhodnutia, ku ktorému došlo nálezom ústavného súdu z 27. mája 2015. Ústavný súd pri tom vychádzal z odôvodnenia označeného nálezu, podľa ktorého zrušené uznesenie krajského súdu, ako aj s ním spoločne posudzované predchádzajúce uznesenie okresného súdu bolo výsledkom ústavne nekonformného výkladu vo veci aplikovaných právnych noriem, ktorý popieral ich účel a zmysel, čo viedlo k vysloveniu porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 19 ods. 2, čl. 41 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. jeho práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 dohovoru označeným uznesením krajského súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na právny názor vyslovený v jeho doterajšej judikatúre, podľa ktorého arbitrálne rozhodnutie všeobecného súdu nemožno z ústavného hľadiska považovať za také, ktoré by účinným spôsobom odstraňovalo právnu neistotu účastníkov konania. Z uvedeného dôvodu ústavný súd považoval sa správne posudzovať napadnuté konanie okresného súdu ako jeden celok. Vychádzajúc z priebehu napadnutého konania, ústavný súd konštatuje, že okresný súd sa v napadnutom konaní už zdôraznenou požiadavkou na urýchlené konanie v posudzovanej veci dôsledne neriadil, pričom jeho postup v tomto konaní možno považovať za neefektívny, a teda nesmerujúci sústredene k urýchlenému odstráneniu právnej neistoty účastníkov konania. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na odôvodnenie uznesenia okresného súdu z 15. apríla 2016 potvrdeného uznesením krajského súdu z 3. augusta 2016, ktorým okresný súd návrh sťažovateľa na súdny výkon rozhodnutia o nariadení návratu maloletých detí zamietol. Z odôvodnenia označeného uznesenia vyplýva, že podstatným dôvodom tohto rozhodnutia bola práve dĺžka času, ktorá uplynula od premiestnenia maloletých detí na územie Slovenskej republiky, s ktorou okresný súd spájal všetky kľúčové dôvody svojho rozhodnutia (obava o zdravotný stav a psychický vývoj maloletých v prípade ich „vytrhnutia“ z prostredia, na ktoré si už zvykli, úplná integrácia detí a ich vôľa ostať v tomto prostredí). V nadväznosti na uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ podal návrh na výkon rozhodnutia 6. februára 2012, to znamená viac ako štyri roky pred ostatným meritorným rozhodnutím okresného súdu, z čoho vyplýva, že ak by okresný súd v napadnutom konaní postupoval v súlade s požiadavkami kladenými na takýto druh konania, ním uvádzané rozhodujúce dôvody na zamietnutie návrhu na výkon rozhodnutia by neexistovali. Postup okresného súdu v napadnutom konaní (prerušenie konania, prvé rozhodnutie poznačené arbitrárnosťou vo veci, zdĺhavé a neefektívne vykonávanie procesných úkonov) pritom podľa názoru ústavného súdu nemožno hodnotiť ako taký, ktorý by

	<p>koncentrovane smeroval k naplneniu účelu tohto špecifického druhu konania.</p> <p>K namietanému porušeniu základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a práva na rešpektovanie rodinného života podľa čl. 8 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní</p> <p>Ústavný súd, vychádzajúc zo skutočnosti, že už vyslovil, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj k porušeniu jeho práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zohľadňujúc intenzitu porušenia označených práv, dospel k názoru, že v priamej príčinnej súvislosti s neefektívnym a nekoncentrovaným postupom okresného súdu došlo k zhoršeniu postavenia sťažovateľa ako rodiča, pretože počas neprimerane dlho trvajúceho konania o výkon rozhodnutia nemal možnosť realizovať svoje rodičovské práva a povinnosti, resp. domáhať sa ich úpravy v takej miere, aká mu vyplývala z právoplatného rozhodnutia súdu, výkonu ktorého sa v napadnutom konaní domáhal. V dôsledku uvedených skutočností zároveň došlo aj k podstatnému sťaženiu budúceho výkonu rodičovských práv sťažovateľa. Na základe uvedeného vzhľadom na intenzitu neoprávneného zásahu do rodinného života sťažovateľa postupom okresného súdu v napadnutom konaní ústavný súd vyslovil, že k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo v spojení s porušením jeho základného práva na ochranu pred neoprávneným zásahom do rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, ako aj jeho práva na rešpektovanie rodinného života podľa čl. 8 dohovoru.</p> <p>K namietanému porušeniu základného práva na ochranu rodičovských práv podľa čl. 41 ods. 1 a 4 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní</p> <p>V zmysle čl. 19 Haagskeho dohovoru rozhodnutie o návrate dieťaťa nemožno považovať za rozhodnutie o určení opatrovníckeho práva. V okolnostiach posudzovanej veci je nesporné, že v napadnutom konaní okresného súdu sa nerozhodovalo priamo o opatrovníckom práve sťažovateľa, resp. o jeho rodičovských právach či povinnostiach k maloletým deťom (starostlivosť o maloleté deti, úprava styku). Na druhej strane však niet pochyb o tom, že neoprávneným premiestnením maloletých detí došlo k porušeniu opatrovníckeho práva sťažovateľa, ktorému bol z tohto dôvodu znemožnený, resp. sťažený výkon jeho rodičovských práv. Keďže v dôsledku zbytočných prietáhov v napadnutom konaní nedošlo k naplneniu účelu nariadenia rady a Haagskeho dohovoru výkonom rozhodnutia o nariadení návratu maloletých detí, a tým k obnoveniu porušeného opatrovníckeho práva sťažovateľa, resp. k vytvoreniu možnosti ďalšej úpravy rodičovských práv a povinností sťažovateľa príslušným justičným orgánom krajiny obvyklého pobytu maloletých, došlo v príčinnej súvislosti s porušením práv sťažovateľa garantovaných v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru aj k neoprávnenému zásahu do jeho rodičovských práv. Z tohto dôvodu ústavný súd vyslovil, že v spojení s porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo aj k porušeniu základného práva sťažovateľa garantovaného čl. 41 ods. 1 a 4 ústavy. Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol, tak, že:</p> <p><u>Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení so základným právom na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základným právom na ochranu rodičovských práv podľa čl. 41 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a právom na rešpektovanie rodinného života podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Michalovce porušené boli.</u></p> <p><u>Sťažovateľovi priznal finančné zadostučinenie v sume 4 000 eur a náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</u></p>
<p>použitie odkazy na relevantnú judikatúru</p>	<p>ÚS SR: III. ÚS 351/2014, II. ÚS 566/2016</p>

ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	maloletý-obvyklý pobyt výkon rozhodnutia prieťahy v konaní-neeфекtívny postup

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.